

การจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

New Public Management to Tourism Promotion of Local Administrative
KhaoKho District, Phetchabun Province

สุภัทธานีย์ ขุนสิงห์สกุล*

Suphatthani Khoonsingsakun

Received : February 2, 2021

Revised : April 26, 2021

Accepted : May 24, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการจัดการภาครัฐแนวใหม่และระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และ 3) ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มใช้การสุ่มอย่างง่ายจากประชาชนในอำเภอเขาค้อ 400 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเลือกแบบเฉพาะเจาะจง 30 คน จากผู้นำชุมชน ผู้ประกอบการ ผู้นำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม สถิติวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ภาพรวมอยู่ในระดับมาก การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กัน ปัจจัยการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านกิจกรรมกระบวนการมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ในด้านการสนับสนุนงบประมาณในระดับปานกลาง และด้านการพัฒนาในระดับต่ำ

คำสำคัญ : การจัดการภาครัฐแนวใหม่ / ส่งเสริมการท่องเที่ยว / การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

*อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

Lecturer of Public Administration Program Department of Public Administration, Phetchabun Rajabhat University

ABSTRACT

The objectives of this research were to study 1) the new public management level and the tourism promotion level, 2) the relationship between the new public management and the tourism promotion, and 3) the factors affecting the implementation of ecotourism new public management to tourism promotion of local government organization KhaoKho District Phetchabun province. Samples of each group were randomly sampled from 400 people in KhaoKho District. 30 key informants from community leaders, entrepreneurs, leaders of local government organizations were purposively selected interview and questionnaire were tools. Data analysis statistics frequency, percentage, mean, standard deviation and Pearson's correlation coefficient. The results of the research revealed that the overall new public management was at a high level. The overall tourism promotion was at a moderate level. The relationship between new public management and the tourism promotion in general is not related. The new public management factors in process activities were associated with the tourism promotion in budget support at a moderate level and low level of development with statistical significance at the .01 level.

Keywords : New Public Management / Tourism Promotion / Ecotourism

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี เป็นกรอบพัฒนาประเทศระยะยาว เพื่อให้ประเทศบรรลุวิสัยทัศน์ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ โดยครอบคลุมตั้งแต่ปี 2561-2580 ในส่วนของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป้าหมายที่กำหนดไว้คือการเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวระดับโลก หรือเป็นแม่เหล็กการท่องเที่ยวระดับโลก โดยแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านการพัฒนาสินค้าและบริการด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ความงามและแพทย์แผนไทยยกระดับมาตรฐานธุรกิจบริการการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค เพื่อขยายการท่องเที่ยวของไทยและภูมิภาคไปพร้อมกัน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวถือเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของโลกที่ช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ (Tourism and Sports Ministry, 2018)

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นการท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวระดับโลก โดยจะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งระบบ มุ่งเน้นนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพ สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว และมุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ ตลอดจนให้คุณค่ากับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้การกำหนดเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะ 20 ปี ให้ความสำคัญกับการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว วางรากฐานด้านการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานและคุณภาพระดับสากล สิ่งสำคัญที่สุดคือการสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว ให้นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบ มีการกระจายการท่องเที่ยวทั้งในมิติของพื้นที่และรายได้สู่ชุมชน ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อเป็นเครื่องมือในการลดความเหลื่อมล้ำของสังคมไทย ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) นอกจากจะเป็นการท่องเที่ยวที่ช่วยผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยแล้วยังเป็นการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ความแปลกใหม่ตลอดเวลาการเดินทาง ปลูกฝัง

ให้นักท่องเที่ยวมีความผูกพันกับธรรมชาติ และเกิดเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ยั่งยืน (Natural Resources and Environment Ministry, 2019)

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) เป็นการปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการภาครัฐ โดยนำหลักการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบราชการและการแสวงหาประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศ โดยการนำเอาแนวทางหรือวิธีการบริหารงานของภาคเอกชนมาปรับใช้กับการบริหารงานภาครัฐ เช่น การบริหารงานแบบมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ การบริหารงานแบบมีอาชีพ หลักความคุ้มค่า การจัดการโครงสร้างที่กะทัดรัดและแนวราบ การเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาแข่งขันในการให้บริการสาธารณะ การให้ความสำคัญต่อค่านิยม จรรยาบรรณวิชาชีพ คุณธรรมและจริยธรรม ตลอดจนการมุ่งเน้นการให้บริการแก่ประชาชนโดยคำนึงถึงคุณภาพเป็นสำคัญ เป็นแนวคิดพื้นฐานของการบริหารจัดการภาครัฐซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบต่าง ๆ ของภาครัฐและยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมมีการบริหารจัดการให้บริการที่มีคุณภาพ ขณะเดียวกันภาครัฐก็มาทบทวนตัวเองว่าสิ่งใดควรทำเองและสิ่งใดควรปล่อยให้เอกชนทำ (Civil Service Office of the Commission, 2018)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ของประเทศไทยและท้องถิ่น ต้องอาศัยการจัดการภาครัฐแนวใหม่ ซึ่งได้แก่ การบริหารจัดการของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ภาครัฐ นักการเมือง ข้าราชการ (ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น) ภาคธุรกิจ ผู้ประกอบการ ผู้บริหาร และพนักงานผู้ให้บริการ ภาคประชาชนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการบริหารจัดการในส่วนของภาครัฐ การจัดการทำแผนและนโยบายการท่องเที่ยว ต้องคำนึงถึงด้านเศรษฐกิจ สังคมสิ่งแวดล้อม และความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจได้แก่การคำนึงถึงการเติบโตของการท่องเที่ยว ทั้งรายได้และจำนวนนักท่องเที่ยว แผนงานนโยบายต้องชัดเจน ด้านสังคมสิ่งแวดล้อม เมื่อมีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าไปเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากจะทำให้คนท้องถิ่นในสถานที่ท่องเที่ยวได้รับผลกระทบทั้งด้านดีและไม่ดี การจัดทำแผนและนโยบายในส่วนนี้ จะต้องพิจารณาถึงการบริหารจัดการสถานที่ที่ได้รับผลกระทบด้านลบน้อยที่สุด ทั้งด้านชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน สภาพแวดล้อม การรักษาวัฒนธรรม อารยธรรมที่ดั้งเดิมของชุมชน ด้านความมั่นคง การท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับคนต่างชาติหรือคนต่างท้องถิ่น มีทั้งนักท่องเที่ยวจริงและผู้แฝงตัวเป็นนักท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดทำให้กับนักท่องเที่ยว เช่น แผนที่ หรือบางธุรกิจที่อาจมีการแอบแฝงมากับธุรกิจท่องเที่ยว อาจจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงทั้งด้านการปกครองและด้านเศรษฐกิจ (Tourism and Sports Ministry, 2018)

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นแนวทางในการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีประสิทธิภาพ มั่นคง ยั่งยืน ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการจัดการภาครัฐแนวใหม่และระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์
3. เพื่อศึกษาปัจจัยของการจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่มีผลต่อปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

สมมุติฐานการวิจัย

สมมุติฐานที่ 1 การจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

สมมุติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านพื้นที่ของการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

สมมุติฐานที่ 3 ปัจจัยด้านการจัดการของการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

สมมุติฐานที่ 4 ปัจจัยด้านกิจกรรมและกระบวนการของการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

สมมุติฐานที่ 5 ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed Method) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Document) และเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Study) โดยการสำรวจและการสัมภาษณ์

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ อายุ 18 ปี ขึ้นไปที่ จำนวน 72 หมู่บ้าน รวมทั้งสิ้น 39,065 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ซึ่งขนาดกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการแทนค่าสูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1973, p.725) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดประชากร

e คือ ค่าคลาดเคลื่อนของค่ากลุ่มตัวอย่าง ความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05

ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 คน คำนวณสัดส่วน แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอำเภอเขาค้อ ของจังหวัดเพชรบูรณ์

ที่	สถานที่	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1.	เทศบาลแคมป์สน	5,339	55
2.	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาค้อ	11,359	116
3.	องค์การบริหารส่วนตำบลหนองแม่นา	3,092	30
4.	องค์การบริหารส่วนตำบลเข็กน้อย	15,261	156
5.	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งสมอ	4,209	43
รวม		39,065	400

1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ที่สามารถให้ข้อมูลหลักได้ จำนวน 30 คน ประกอบด้วย ผู้นำชุมชนทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ จำนวน 10 คน ผู้ประกอบการที่พักและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำนวน 10 คน และผู้นำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งละ 2 คน รวมจำนวน 10 คน

1.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

1.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) คือ การจัดการภาครัฐแนวใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 4 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านพื้นที่ 2) ด้านการจัดการ 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และ 4) ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) คือ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดทำแผนการท่องเที่ยว 2) ด้านสนับสนุนงบประมาณด้านการท่องเที่ยว 3) ด้านบุคลากรด้านการท่องเที่ยว 4) ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดบริการการท่องเที่ยว 6) ด้านการประชาสัมพันธ์ และ 7) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 4 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาการอาศัยอยู่ในพื้นที่

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินงานการจัดการภาครัฐแนวใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพื้นที่ 2) ด้านการจัดการ 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และ 4) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน

ส่วนที่ 3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดทำแผนด้านการท่องเที่ยว 2) ด้านสนับสนุนงบประมาณการท่องเที่ยว 3) ด้านบุคลากรการท่องเที่ยว 4) ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดบริการการท่องเที่ยว 6) ด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และ 7) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ เป็นลักษณะแบบสอบถามปลายเปิด

1.4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้แบบสัมภาษณ์

1.5 การสร้างและการทดสอบเครื่องมือ มีรายละเอียดดังนี้

1.5.1 ศึกษา เอกสาร แนวความคิดที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยศึกษาจากเอกสารวารสาร บทความ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.5.2 สร้างแบบสอบถาม โดยพิจารณาลักษณะคำถามที่ใช้ถามจะคำนึงถึงลักษณะของข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล ให้ข้อคำถามอยู่ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนด ตอบวัตถุประสงค์การวิจัยได้หรือไม่

มีลักษณะเป็นแบบ (Rating Scale) การประเมินค่าด้วยการตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 5 ระดับ

1.5.3 ตรวจสอบความถูกต้องและความชัดเจนของภาษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือแบบสอบถาม ด้านความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษา โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน แล้วนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence : IOC) หากข้อคำถามใดมีค่า IOC มากกว่า .60 ก็คงข้อคำถามนั้นไว้ และหากมีค่าน้อยกว่า .60 ก็ตัดข้อคำถามนั้นทิ้ง โดยผลการตรวจสอบข้อคำถามตรงกับจุดประสงค์ในการศึกษาผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

1.5.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มประชากรที่มีบริบทคล้ายคลึงกัน ที่อำเภอภูทับเบิก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน

1.5.5 ทดสอบวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient: α) ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ถือว่าน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้จริงได้ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .912

1.5.6 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบสมบูรณ์แล้ว เก็บข้อมูลในการวิจัยต่อไป

1.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.6.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ใช้ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

1.6.2 ระดับการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงระบบนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.6.3 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ค่าสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product moment correlation coefficient) (r) ดูความสัมพันธ์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ปัจจัยของการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีความสัมพันธ์ทางตรงเชิงบวกกับปัจจัยการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาแก้ว จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการพิสูจน์สมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐาน H_0 : = 0 ไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 : \neq 0 มีความสัมพันธ์กัน

1.6.4 ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในแต่ละประเด็น ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการในรูปแบบการอภิปรายกลุ่มแบบเจาะลึก (Focus Group Discussion) ซึ่งเป็นขั้นตอนของการวิจัยหลังจากได้ผลการวิจัยเชิงปริมาณในระยะที่ 1 และผลการวิจัยเชิงคุณภาพระยะที่ 2 ซึ่งเป็นเทคนิคการวิจัยแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยได้วางแผนใช้เทคนิคการวิจัยแบบการอภิปรายกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจงมุ่งหาความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมสนทนา

1.7 เกณฑ์การแปลผล ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยของ Best, J. W. (1993) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง ระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง ระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง ระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง ระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยวิธี Pearson's Product Moment Correlation Coefficient (r) ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ มีเกณฑ์ดังนี้ (Hinkle D. E. 1998, p.118)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ระดับความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 59.50 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 47.50 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ร้อยละ 36.8 มีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 47.00 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-15,000 บาท ร้อยละ 39.50 และส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่มากกว่า 15 ปี ร้อยละ 74.30

2. ระดับการจัดการภาครัฐแนวใหม่และระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

2.1 การจัดการภาครัฐแนวใหม่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.84, S.D.=.20$) รายด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านพื้นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x}=3.92, S.D.=.41$) รองลงมาด้านกิจกรรมกระบวนการ ($\bar{x}=3.87, S.D.=.46$) ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=3.77, S.D.=.39$)

2.2 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.50, S.D.=.19$) รายด้านอยู่ในระดับมาก 3 ด้าน คือด้านการจัดทำแผนงานด้านการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x}=3.89, S.D.=.45$) รองลงมาด้านสนับสนุนงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ($\bar{x}=3.75, S.D.=.47$) และด้านบุคลากรการท่องเที่ยว ($\bar{x}=3.60, S.D.=.40$) และอยู่ในระดับปานกลาง 4 ด้าน โดยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=3.11, S.D.=.38$)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ แสดงดังตารางที่ 2-3

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ภาพรวม

การจัดการภาครัฐแนวใหม่	การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		
	r	p-value (Sig. 2-tailed)	ลำดับ
1. ด้านพื้นที่	-.11*	.04*	2
2. ด้านการจัดการ	-.05	.36	
3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการ	.01	.86	
4. ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	.12*	.02*	1
รวม	-.01	.80	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ปรากฏดังนี้

สมมติฐาน $H_0 : = 0$ ไม่มีความสัมพันธ์กัน

$H_1 : \neq 0$ มีความสัมพันธ์กัน

ผลสรุปว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r=-.01$, $p\text{-value}=.80$) รายงานพบว่าด้านพื้นที่มีความสัมพันธ์กันกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.11$, $p\text{-value}=.04$) ทิศทางความสัมพันธ์จะเป็นแบบผกผันมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ และด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=.12$, $p\text{-value}=.02$) โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามรายด้าน

การส่งเสริมการท่องเที่ยว	แผนงาน		งบประมาณ		บุคลากร		การพัฒนา		การจัดบริการ		การประชาสัมพันธ์		การมีส่วนร่วมของประชาชน	
	r	Sig.	r	Sig.	r	Sig.	r	Sig.	r	Sig.	r	Sig.	r	Sig.
การจัดการภาครัฐแนวใหม่														
1. ด้านพื้นที่	-.04	.45	-.09	.06	-.12*	.01	-.10*	.04	.05	.30	.00	.95	.00	.97
2. ด้านการจัดการ	-.02	.66	.03	.50	-.09	.08	-.08	.11	.01	.84	.03	.52	.04	.37
3. ด้านกิจกรรมกระบวนการ	-.02	.63	-.15*	.00	.05	.29	.02	.70	.04	.40	.09	.09	.02	.67
4. ด้านการมีส่วนร่วมของ อปท.	.08	.13	.37**	.00	-.01	.77	.10*	.04	-.08	.09	.01	.91	.07	.16

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2-tailed) ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01(2-tailed)

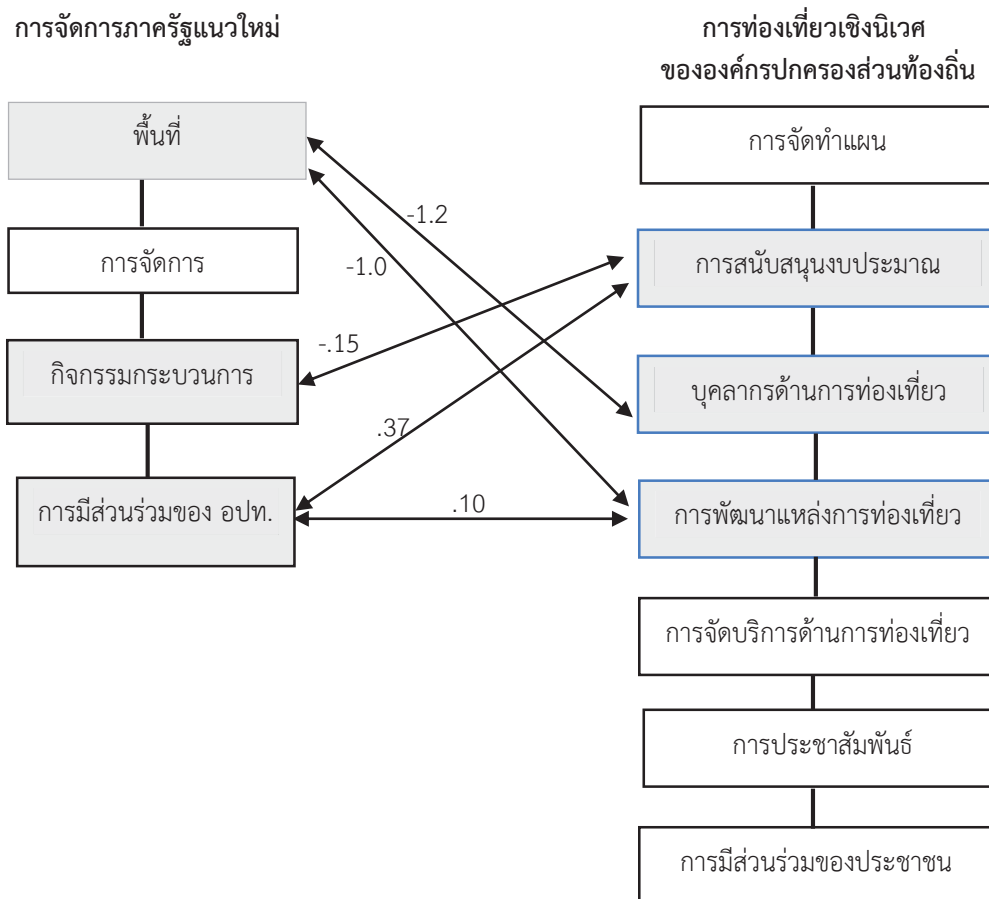
จากตารางที่ 4 พบว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 2 ด้าน คือด้านบุคลากร ($r = -.12$) และด้านการพัฒนา ($r = -.10$) โดยมีความสัมพันธ์ในระดับน้อยทิศทางตรงกันข้าม

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านกิจกรรมกระบวนการมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รายด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านการสนับสนุนงบประมาณ ($r = -.15$) โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยทิศทางตรงกันข้าม

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านการสนับสนุนงบประมาณ ($r = .37$) มีความสัมพันธ์อยู่ระดับปานกลางทิศทางเดียวกัน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการพัฒนา ($r = .10$) มีความสัมพันธ์อยู่ระดับต่ำทิศทางเดียวกัน

4. ตัวแบบการพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นพบผลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยได้นำมาสร้างเป็นตัวแบบในการสร้างผลงานและสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ตัวแบบการจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เป็นการอภิปรายกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง มุ่งหาความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมสนทนา

1) ด้านการจัดทำแผนด้านการท่องเที่ยว มีการจัดทำและปรับปรุงแผนด้านการท่องเที่ยว มีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เน้นในเรื่องการปรับปรุงภูมิทัศน์ โดยส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น

2) ด้านสนับสนุนงบประมาณด้านการท่องเที่ยว มีการใช้จ่ายงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่งบประมาณด้านการท่องเที่ยวมีจำกัด เพราะงบประมาณส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ซึ่งมีความต้องการส่วนใหญ่ของชุมชน

3) ด้านพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีน้อย เนื่องจากไม่มีบุคลากรด้านการท่องเที่ยวโดยตรง การเข้ารับการศึกษา การประชุมให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีน้อย

4) ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว อปท. ไม่สามารถเข้าไปจัดการดูแล อนุรักษ์ และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบได้ เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในการดูแลรับผิดชอบของเขตทหาร ขาดการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน

5) ด้านการจัดบริการด้านการท่องเที่ยว มีการจัดโครงสร้างพื้นฐานในด้านถนน ระบบไฟฟ้า ระบบน้ำประปาไม่เพียงพอเพราะเป็นระบบประปาภูเขา มีการเข้าไปควบคุมในมาตรฐานการให้บริการ มีการอบรมมัคคุเทศก์ชุมชน มีการสนับสนุนงบประมาณให้กับกลุ่มอาชีพต่าง ๆ แต่ขาดการตลาดเพื่อจัดจำหน่าย และขาดการรวมกลุ่มเพื่อเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าที่ระลึก

6) ด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านทางแผ่นพับ และการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่การประชาสัมพันธ์ยังไม่มีความเด่นชัดและไม่เป็นปัจจุบัน เนื่องจากขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรที่มีความชำนาญ

7) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวค่อนข้างน้อย เช่น การเสนอนโยบายมีเพียงกลุ่มผู้นำเท่านั้น ส่วนกลุ่มผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วมได้ในบางเวทีของการจัดประชุม ขาดการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในนโยบาย

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการดำเนินงานการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ และระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

การดำเนินงานการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน เนื่องมาจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเขาค้อมีการดำเนินงานการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ในด้านพื้นที่ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ ด้านการจัดการ และด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ Chuangchot (2015) ทำการศึกษาเรื่อง นวัตกรรมจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบนฐานชุมชน ในเขตอุทยานแห่งชาติภาคตะวันตกของประเทศไทย พบว่า ระดับการรับรู้กฎหมายและกระบวนการบริหาร ระดับการจัดการการท่องเที่ยว เชิงนิเวศบนฐานชุมชนอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับ Sarikbutr (2017) ได้ศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนอีสานใต้ พบว่าระดับการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนอีสานใต้อยู่ในระดับมากเช่นกัน

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมองว่าการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในชุมชน สามารถกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พร้อมทั้งตระหนักในคุณค่าของวิถีชีวิตตนเองให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับระบบนิเวศของพื้นที่ที่ยังคงอุดมสมบูรณ์ในพื้นที่อนุรักษ์ จะทำให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้อย่างเข้าใจและเข้าถึงอัตลักษณ์ที่แท้จริงของชุมชน สามารถสร้างความภาคภูมิใจให้กับคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับกรณีศึกษาของ Panpan (2017) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาอำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง พบว่าความต้องการมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการบริหารจัดการในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

การดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ รายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ด้านการจัดทำแผนงานด้านการท่องเที่ยว ด้านสนับสนุนงบประมาณ ด้านบุคลากร เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของอำเภอเขาค้อ มีการจัดทำแผนงานการเงิน ด้านการท่องเที่ยว การส่งเสริมให้ชุมชนมีรายได้ มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาศูนย์การเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สนับสนุนส่งเสริมให้ชุมชนมีรายได้ มีการบริหารทรัพยากรบุคคลเป็นอย่างดี จึงทำให้การดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ Dongkhambfu (2018) ได้วิจัยเรื่องการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตอุทยานแห่งชาติแม่ปิง จังหวัดลำพูน พบว่า อุทยานแห่งชาติแม่ปิง ได้ดำเนินการจัดการท่องเที่ยวเป็นไปตามหลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประสบความสำเร็จในเรื่องการพัฒนาการจัดทำแผนการท่องเที่ยว การสนับสนุนงบประมาณ และการจัดบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และสอดคล้องกับ Suwanphakdee (2017) ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ผลการวิจัยพบว่าระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานนกน้ำ ทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ด้านการจัดทำแผนงานด้านการท่องเที่ยว ด้านสนับสนุนงบประมาณ และด้านบุคลากรอยู่ในระดับมากเช่นกัน

การดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง 4 ด้าน โดยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีค่าต่ำที่สุด เป็นเพราะการดำเนินงานส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้คงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ไม่สามารถรองรับและดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ขาดการติดตามและประเมินผลให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wongkasem (2017) ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่องปัจจัยสำหรับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในวนอุทยาน (สวนหิน) ของประเทศไทย กรณีศึกษาวนอุทยานหินผางาม จังหวัดเลย พบว่าระดับปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว ปัจจัยด้านการจัดการ ด้านกระบวนการเรียนรู้ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในวนอุทยาน (สวนหิน) และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wongkasem (2017) ที่ศึกษาเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตป่าอนุรักษ์พระบาท อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี พบว่าระดับความคิดเห็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตป่าอนุรักษ์พระบาทอยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างจัดการภาครัฐแนวใหม่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

การจัดการภาครัฐแนวใหม่ในภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แต่ด้านพื้นที่มีความสัมพันธ์กันกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะหากพื้นที่มีการพัฒนาแหล่งการท่องเที่ยว และมีบุคลากรในการดำเนินการด้านการท่องเที่ยว จะเป็น

การช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นเพราะการจัดการภาครัฐแนวใหม่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการสนับสนุนงบประมาณ เพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศย่อมมากขึ้นไปด้วยในลักษณะคล้ายคลึงกัน สอดคล้องกับ Chuangchot (2015) ได้ศึกษาเรื่องนวัตกรรมการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบนฐานชุมชน ในเขตอุทยานแห่งชาติ ภาคตะวันตกของประเทศไทย พบว่าการจัดการด้านพื้นที่และด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรด้านการท่องเที่ยว การสนับสนุนงบประมาณ และการมีส่วนร่วมของชุมชน

3. การจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยค้นพบประเด็นที่สำคัญที่มีความสัมพันธ์กันนำมาอภิปรายได้ดังนี้

3.1 ปัจจัยของการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านการมีส่วนร่วมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการสนับสนุนงบประมาณด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการพัฒนาแหล่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แสดงให้เห็นว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งผลต่อการสนับสนุนงบประมาณและการพัฒนาแหล่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hvenegaard (2016) ได้ศึกษาเรื่อง Ecotourism : A status report and conceptual framework ได้เสนอว่ารูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย การสนับสนุนงบประมาณของท้องถิ่น การจัดทำแผนงานร่วมกัน การมีส่วนร่วม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศดังกล่าวจะนำไปสู่การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

3.2 ปัจจัยของการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านกิจกรรมและกระบวนการมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการสนับสนุนงบประมาณ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านกิจกรรมและกระบวนการส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉพาะการสนับสนุนงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Korkitkhamdee (2019) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน พบว่าหน่วยงานภาครัฐมีกิจกรรมและกระบวนการเอาใจใส่ในการแก้ปัญหา มีการสนับสนุนงบประมาณ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ดีขึ้น เพื่อพัฒนาในกิจกรรมการท่องเที่ยว กระบวนการและรูปแบบการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน สร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.3 ปัจจัยของการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านพื้นที่ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการพัฒนาแหล่งการท่องเที่ยวและด้านบุคลากรการท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านพื้นที่ส่งผลต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีการจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐาน ถนน ระบบไฟฟ้า ระบบน้ำประปาภูเขา ที่พักและร้านอาหารการควบคุมในมาตรฐานการให้บริการ ซึ่งส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยมีการอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวคิดของ Tourism Authority of Thailand (2019) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบด้านพื้นที่ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไว้ว่าต้องเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ และมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ซึ่งพื้นที่ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะเป็นการท่องเที่ยวที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ อำเภอเขาค้อมีสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว โดยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีสิ่งดึงดูดที่สำคัญ คือ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และ

ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Morrison & Mill (2017) ที่กล่าวว่าในการจัดบริการด้านการท่องเที่ยวต้องมีการจัดการความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งการจัดการความพร้อมจะประกอบไปด้วย 3As คือ การจัดการความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibilities) การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (Amenities) และการจัดการสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attractions) ซึ่งความพร้อมดังกล่าวจะเป็นปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวจะใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยว

4. ตัวแบบการพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยค้นพบประเด็นที่สำคัญที่มีความสัมพันธ์กันนำมาอภิปรายได้ดังนี้

4.1 การจัดการภาครัฐแนวใหม่เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ศักยภาพความสามารถในด้านพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีมาตรฐานให้บริการท่องเที่ยวที่สำคัญ แสดงให้เห็นว่าหากพื้นที่มีการเตรียมการรองรับในการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความพร้อมของบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นทิศทางที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ทั้งนี้สอดคล้องกับ Tosamphanmongkol (2016) ศึกษาเรื่องการวางแผนกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนในจังหวัดตาก พบว่า กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนในจังหวัดตาก ควรประกอบด้วยประเด็นที่สำคัญ ได้แก่ ด้านการพัฒนาพื้นที่ ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความพร้อมของบุคลากรในด้านการท่องเที่ยวและด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประชาชนท้องถิ่น และยังคงสอดคล้องกับ Thamgoen (2016) ศึกษาเรื่องการพัฒนากลยุทธ์การตลาดเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี พบว่ากลยุทธ์ในการดำเนินการด้านการตลาดอุทยานแห่งชาติผาแต้ม ได้แก่ การจัดการ ด้านพื้นที่ บุคลากรแนะนำการท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า

4.2 การจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการสนับสนุนงบประมาณ และด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่าการจัดการภาครัฐแนวใหม่ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำเป็นต้องสนับสนุนงบประมาณ และมีการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีการส่งเสริมเศรษฐกิจในพื้นที่ ให้การสนับสนุนงบประมาณในการส่งเสริมอาชีพด้านการท่องเที่ยวให้กับชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงเพื่อให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว สนับสนุนงบประมาณในการปรับปรุงพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผน และการตัดสินใจในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ สอดคล้องกับ Angsukanjanakul (2017) ที่ได้ศึกษาเรื่อง Modeling Sustainable Management for Community-based Tourism : A Case Study of Floating Markets in the Lower Central Thailand พบว่ารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับผิดชอบในการสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาแหล่งการท่องเที่ยว ให้คนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจในด้านต่างๆ เพื่อเพิ่มบทบาทและความสำคัญของคนในชุมชน ทำให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจ และยอมรับเรื่องของการท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งจะเป็นทิศทางที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และยังคงสอดคล้องกับ Anjanakul (2017) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง Modeling Sustainable Management for Community-based Tourism : A Case Study of Floating Markets in the Lower

Central Thailand พบว่ารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างความรู้ ความเข้าใจด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ชุมชนมีความรู้ในการบริหารจัดการพื้นที่ของตน ตลอดจนการเปิดโอกาส ให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจและเกิดการยอมรับ ซึ่งจะเป็นทิศทางที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับแนวคิดของ Watthanasab (2016) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนเกิดขึ้นได้จริง ควรที่จะต้องมี การส่งเสริมสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองต่อปัญหาที่ประชาชนในท้องถิ่นประสบอยู่ด้วย โดยประเด็นนี้จะเห็นได้ว่าการสร้างการมีส่วนร่วมใดๆ ก็ตาม ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชน ต้องให้ประชาชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและเป็นการความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริงจึงจะสามารถดำเนินการได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การดำเนินงานการจัดการภาครัฐแนวใหม่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอยู่ในระดับมากทุกด้าน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรดำเนินการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและดำเนินการพัฒนาต่อยอดให้ดียิ่งขึ้นโดยประสานภาคีเครือข่ายขยายความร่วมมือด้านพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
2. การดำเนินงานการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ควรมีการพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในด้านการจัดการบริการด้านการท่องเที่ยว ด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งมีค่าต่ำที่สุด
3. การจัดการภาครัฐแนวใหม่ด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเชิงบวกด้านการสนับสนุนงบประมาณ และด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่ของตนเอง ส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มากขึ้น เพื่อให้คนในชุมชนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเกิดความภาคภูมิใจในตนเองว่ามีส่วนสำคัญในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทั้งยังทำให้เกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ควรศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ กับแหล่งท่องเที่ยวอื่นในประเภทเดียวกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกในการศึกษาวิจัย
3. ควรศึกษาวิจัยเปรียบเทียบปัจจัยด้านการจัดการของภาครัฐแนวใหม่ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ กับแหล่งท่องเที่ยวอื่นในประเภทเดียวกัน เพราะเป็นปัจจัยด้านเดียวที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อหาปัญหา สาเหตุ แนวทางการแก้ไขอย่างยั่งยืนต่อไป
4. ควรมีการศึกษาวิจัยปัจจัยเหตุด้านอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยเหตุที่ส่งผลต่อการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

References

- Angsukanjanakul, J. (2017). Modeling Sustainable Management for Community-based Tourism: A Case Study of Floating Markets in the Lower Central Thailand. **International Journal of Management and Applied Science**, 3(1), 43-46.
- Best, J.W. (1993). **Research in education**. (4th ed.). Eaglewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Panpan, A. (2017). **Development of participation in ecotourism management: Case studies of La-un District Ranong Province**. Master of Environmental Management Thesis Maha Wittaya Songkhla Nakornarin.
- Chantra, P. (2017). **Factors for promoting ecotourism in the park (Suan Hin) of Thailand, Case Study of Pha Ngam Forest Park Loei Province**. Master of Education Thesis Graduate school Khon Kaen University.
- Chuangchot, J. (2015). **Community-based ecotourism management innovation in the national park Western region of Thailand**. Doctor of Philosophy Thesis Graduate school Silpakorn University.
- Civil Service, Office of the Commission. (2018). **Standard System Development Project Civil servants before official service**. Bangkok : Office of the Commission. Civil servants.
- Dongkhamfu, W. (2018). **Ecotourism Management. In the national park Case study park Mae Ping National Park Lamphun Province**. Master of Science thesis Chiang Mai University.
- Hinkle, D.E, William, W. and Stephen G. J. (1998). **Applied Statistics for the Behavior Sciences**. 4thed. New York: Houghton Mifflin.
- Korkitkhamdee, L. (2019). **Development of Ecotourism Management: A Case Study of Kaeng Krachan National Park**. Unpublished Master 'thesis Naresuan University.
- Morrison, A.M. & Mill, R. (2017). **The Tourism System: and Introductory Text**. New Jersey : PrinceHall Intentional Inc.
- Natural Resources and Environment Ministry. (2019). **Environmental management**. Bangkok : Ministry Natural resources and the environment.
- Sarikbutr, N. (2017). **Education for the development of ecological management model by the southern arisian community**. Bangkok : Research Fund Office.
- Suwanphakdee, W. (2017). **Opinions of tourists on ecotourism in bird park Namthale Noi Phatthalung Province**. Master of Science Thesis University graduate school Srinakharinwirot.
- Thamgoen, J. (2016). **Development of marketing strategies for ecotourism, Case studies of national parks Phataem Ubon Ratchathani Province**. Ubon Ratchathani : Faculty of Administration, Ubon Ratchathani University.
- Tosamphanmongkol, S. (2016). **Strategic planning for sustainable eco-tourism development in Tak Province**. Master of Science Thesis Srinakharinwirot University.

- Tourism and Sports Ministry. (2018). **Tourism Vision of Thailand**. Bangkok : Roland. Baker.
- Tourism Authority of Thailand. (2019). **National Ecotourism**. Bangkok : Alsa.
- Watthanasab, W. (2016). **Handbook of public participation in community decision-making**. Nonthaburi : King Prajadhipok's Institute.
- Wongkasem, P. (2017). **Satisfaction of tourists towards ecotourism in protected forest areas. Phu Phrabat, Ban Phue District, Udon Thani Province**. Master of Science Thesis Graduate school Khon Kaen University.
- Yamane, T. (1973). **Statistic: An Introductory Analysis**. (3 rd ed.). New York : Harper and Row.